N°. 30. A°. 1835.

WOENSDAG, den 15den APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

PUBLICATIE.

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen, die deze zullen zien, of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In overweging genomen hebbende de noodzakelijkheid, om aan artikel 7 en 17 van de bij onze resolutie van heden N°. 361, geapprobeerde Reglementaire Bepalingen van het Armbestuur der Nederlandsche Israëlitische Gemeente te *Suriname*, de noodige publiciteit te geven.

ZOO IS HET, dat Wij, den Kolonialen Raad gehoord.

Hebben goedgevonden en verstaan, zoo als Wij goedvinden en verstaan bij deze:

ART. 1.

Het *zevende* en *zeventiende* artikel van het Reglementaire Bepalingen van het Armbestuur der Nederlandsche Israëlitische Gemeente te *Suriname*, door eene wettelijke afkondiging algemeen bekend te maken; zijnde deze artikelen van den navolgenden inhoud:

»ART. 7.

»Iemand tot Lid van het Armbestuur gekozen zijnde, zal binnen *acht* dagen, na dat hem daarvan schriftelijk zal zijn kennis gegeven, aan het Kerkbestuur moeten melden, of hij in deze benoeming al dan niet berust, zullende in het laatste geval ten behoeve van de kas van het Armbestuur, bij wijze van uitkoop (waarvan echter de Ouderlingen bevrijd zijn) moeten betalen eene som van *Een Honderd Gulden* (*f* 100), ten zij de alzoo benoemde wettige redenen van verschooning mogt hebben, die door hem als dan schriftelijk zullen worden opgegeven, en die vervolgens door het Kerkbestuur, ten fine van consideratien, in handen van het Armbestuur zullen worden gesteld, waarna bij de algemeene vergadering van het Kerkbestuur zal worden beslist, of de opgegevene redenen van verschooning al dan niet aannemelijk zijn."

»Iemand den hiervoren vermelden uitkoop betaald hebbende, zal, niet eerder dan *vier* jaren daarna wederom tot Lid van het Armbestuur kunnen worden herkozen."

»ART. 17.

»Niemand (*geen der Leden van het Armbestuur*) zal zich aan het bijwonen der vergaderingen mogen onttrekken, ten zij om wettige redenen, waarvan hij verpligt zal zijn, vóór het aangaan der vergadering, aan den Voorzitter kennis te geven, op verbeurte van *Drie Gulden*, ten behoeve van de armen."

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 9den April Achttien Honderd Vijf en Dertig, het twee en twintigste jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,
De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gepubliceerd aan *Paramaribo*, den 10den April daaraanvolgende.
De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Administrative Politie.

De Adsistent ten burele van den Procureur Generaal der Kolonie *Suriname*, meer bijzonder voor de Administrative Policie, als daartoe behoorlijk geautoriseerd, brengt ter kennisse van elk en een iegelijk, wien zulks aangaat, dat overeenkomstig de bepalingen voor de Plaatselijke en Landelijke Polici, vervat in de Publicatie van 19/25 November 1828, (Gouvernements-blad van dat jaar sub n°. 17) met de GENERALE SCHOUWING, over de Keukens en [illegible] worden aangevangen op Woensdag den 22sten dezer, en dat, voor zoo verre aan de wettelijke bepalingen bij dezelve Schouwing niet mogt zijn voldaan, tegen de nalatigen zal worden geageerd, als zal bevonden worden te behooren.

Paramaribo, den 11 April 1835.

De Adsistent voornoemd,
J. BROMET.

Advertentiën.

Werdt bij *publieke Inschrijving*, aan de minst biedende aanbesteed, (mits goedgekeurd), de navolgende Goederen voor rekening der Plantagie *Le Mastrouge*; als:

46 Buffels.
49 Hoeden.
582 Ellen Osnabrugs-Linnen,
502 » Vriesbont,
50 Boeseroenen,
3 Waak-Rokken,
54 Matrosemessen.
27 Scheermessen.
26 Scharen.
54 Tonteldozen, Vuurslagen en
100 Vuursteenen.
353 Naainaalden,
12 Massa Naaigaren.
56 Spiegels.

De inschrijving-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen tot Vrijdag den 24sten e. k., des namiddags *een* uur, en zullen op Zaturdag daaraanvolgende, des voordemiddags 9 uur, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden tot Sequestratie worden geopend.

De Monsters te bezorgen bij den ondergeteekende.

Paramaribo, den 14 *April* 1835.

J. L. VAN TOLL,
Soc. c. s.

(19405)

Theatre of Varities.

De Heer VILLALAVE brengt ter kennisse aan het geëerd Publiek, dat de *tweede* Representatie van deszelfs KUNST-VERTOONINGEN zal plaats vinden op *HEDEN AVOND*, den 15den April 1835.

(Het nadere te zien in de Billetten van Dingsdag.)

(19391)

Kapt. J. J. OLTMANS, voerende het Schip *Rencke*, is voornemens den 25sten April e. k. naar *Amsterdam* te vertrekken. Heeft nog ruimte voor eenige vaten *SUIKER*, te bevragen bij GEBROEDERS REELFS.

(19394)

Scheepstijding.

BINNENGEKOMEN.

Den 11den dezer, het Schip *Nederlander*, Kapt. G Hoffker, van Nickerie; Passagiers: den Heer *W. Raed* met deszelfs Bediende en twee Negerslaven.

Den 12den, de Engelsche Schoener *John*, Kapt. G. Forbes, van Demerary; laatst van Nickerie; Passagiers: de Heer Nikolaas Schood, en een Kanonier.

UITGEKLAARD.

Den 10den, het Schip *Elisabeth*, Kapt. J. H. Brandt; naar Amsterdam; lading: 249 vaten Suiker en 9 balen schoone Katoen.

Den 11den, de Zweedsche Schoener *Duke of Skane*, Kapt. T. Dinzij, naar St. Eustatius.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

LONDEN, den 21 Januarij.

Thans is de uitslag der verkiezingen van 580 Parlementsleden bekend. De bladen, die het Ministerie Peel vijandig zijn, berekenen, dat zich, onder dezen 363 hervormingsgezinden (reformers) en 217 Tory's bevinden. De voorstanders van genoemd Ministerie wederspreken voortdurend de juistheid dezer berekeningen; onder anderen telt de John Bull verscheidene namen van Parlementsleden op, die, in plaats van op de lijst der voorstanders van staatkundige hervormingen, op die der Tory's behooren. Zoo veel schijnt men uit een en ander te kunnen opmaken, dat de partij der Tory's in het nieuwe Parlement wel een honderdtal stemmen meer zal tellen, dan in het vorige, doch daarom de meerderheid niet zal hebben, en dat dus het Ministerie geen steun in het Lagerhuis zal vinden, tenzij het de gematigde Whig's voor zich weet te winnen.

In Ierland zijn de verkiezingen tot nu toe meerendeels voor de partij van O'Connell gunstig geweest. Die volksleider zelf is er, hoewel niet zonder moeite, in geslaagd, om zich te Dublin te doen verkiezen; hetgeen men als een bewijs aanmerkt, dat zijn invloed op de ieren, niettegenstaande al wat men over zijne schraapzucht en beginselloosheid tegen hem inbrengt, eer toe- dan afneemt. De Times beklaagt zich ten sterkste over den onverantwoordelijken invloed, dien de Roomsch-Katholijke geestelijkheid op de verkiezingen in Ierland uitoefent, hebbende vele geestelijken door bedreigingen, kanselredenen als anderzins, de landlieden gedwongen, om in den geest van O'Connell's partij te stemmen.

In Schotland zijn sommige verkiezingen tegen het Ministerie Peel uitgevallen, alleen omdat men bij hetzelve geenen ijver tot wegneming van hetgeen men de grieven der dissenters noemt, meent te zullen vinden.

— In den Times leest men: De Aarts-Bisschop van Canterbury, de Bisschop van Londen en onderscheidene andere hooge Geestelijken, waren gisteren den geheelen dag in gesprek met Sir R. Peel, aan het ministerie van buitenlandsche zaken. De bijeenkomsten dezer Prelaten met den eersten Minister zijn in de laatste dagen zeer veelvuldig geweest, en men onderstelt dat dezelve betrekking hebben tot den maatregel van kerkelijke hervorming, dien het ministerie schijnt voornemens te zijn in het begin der aanstaande zitting van het parlement voor te stellen.

De Schepping der Rups.

Toen de eerste menschen om eigen schuld uit het Paradijs verdreven waren, en de vrome Abel onder de wreede hand zijns broeders den dood gevonden had, verscheen de Engel des verderfs voor den troon van God, en sprak: » Het vonnis des doods is over de aarde geveld, en de mensch toont zich zijn noodlot waardig. Vergun mij de magt, eenige schepselen tot dienaars van het verderf voort te brengen, en anderen te herscheppen, ten einde dezelven mij in mijne taak ondersteunen."

God wenkte, en de bede was toegestaan Toen daald de Engel op dit benedenrond, en gaf den leeuw zijne verschrikkelijke klaauwen en zijnen naar bloed hijgenden muil; zijn gebrul deed voor de eerste maal de velden daveren, en, in plaats dat zacht krullend haar zijnen hals langer versierde, golfden forsch gele manen langs zijnen nek. De tijger en het luipaard, die tot hiertoe onder de lammeren geweid hadden, bekwamen hunne gevlekte huid, en met dezelve hunnen boosaardigen bloeddorst. Gier en adelaar schreeuwden in de lucht, en bragten in hunne getakte klaauwen dood en verderf in de dalen te voorschijn; terwijl in de spleten der rotsen de van vergif zwellende adder loerde.

De Beschermengel der Aarde treurde. Er was tweestrijd in de natuur. De Engel des Verderfs zelf was over zijn maaksel verschrikt Evenwel bij troostte zich, en sprak: » Schiep de mensch zich niet zijne eigene wereld, daar hij rust en vreede versmaadde, en daardoor strijd en heerschappij koos? Hoe kan ik anders, dan verschrikkelijk zijn voor de ontheiligde aarde?"

Zoo sprak hij, en wees die vreeselijke monsters de woestijnen tot woonplaats aan, en gaf hun de uren des nachts om te rooven. Want bij den Hemelschen Vader is zelfs de gestrengste geregtigheid niet zonder liefde.

Toen begaf zich de Engel des Verderf naar de woningen des eersten menschengeslachts, en plaatste zich in eenen kleinen hof, alwaar Mirza, Abel's geliefde en treurende zuster, boomen en bloemen kweekte. Deze hof was een klein beeld van Eden, vol koele schaduw en liefdelijk riekende bloemen.

Peinzend stond hier de Bode des Hemels, getroffen door Mirza's onschuld en liefde. » Moet ik nu ook dezer vrome lijderesse nog meer, nog een nieuw lijden veroorzaken?" sprak hij. » Doch, dit zij zoo! Voor het vroom gemoed ontspruit ook uit lijden vreugde. En behoort zij niet tot het geslacht der gevallenen? De gevolgen der zonde zijn eeuwig. Ook hier hebbe de vergankelijkheid hare dieaaren!

Hij boog zijnen staf, en uit het stol, dat hij roerde, ontstond eene vraatzuchtige rups, welke dadelijk de planten van rondomme verteerde, en de bladeren en bloesem van het naastbij zijnde boompje doorknaagde.

Kort hierop kwam Mirza in haren hof, en verschrikte, toen zij de verwoesting aan bladeren en bloesem ontdekte. Dan, toen zij naderbij trad, en dit zonderling gedierte met deszelfs knagend gebit aan de takken gewaar werd, schrikte zij nog veel meer, en liep ijlings naar haren broeder Seth. » Zie," zeide zij, » eene slang zit op de takken en verteert mijn plantsoen!"

Toen kwam Seth in den hof, en, na de rups beschouwd te hebben, zeide hij: » Neen, Mirtza! uwe vrees schetse u dit dier verschrikkelijk. De slang kruipt op haren buik; maar dit dier heeft pooten, en is een ander gewormte dat, gelijk een schaap, van bladeren leeft. Ik wil het vertreden." Toen schudde de knaap van den boom, en de rups viel op den grond.

» Ach neen, smeekte Mirza, dood dit dier niet! Eten ook wij niet de vrucht des booms? Dit dier weet niet, dat deze hof mijne vreugde is. Daarom, dood het niet! ik wil het zoo veel geven dat het genoeg heeft, en de plante niet schade."

Toen zeide de knaap: » Zijn dan de dieren aan ons niet onderworpen en in onze magt gesteld? — Maar het is toch beter, antwoorde Mirtza, goedheid en zachtzinnigheid te oefenen, dan geweld. Laat haar het leven!"

Daarop maakte Mirtza eene omtuining om de rups, en verzorgde haar van de bladeren en bloesem der boomen, des avonds en des morgens, meer dan zij konde verteren.

Toen de Hemelbode dit zag, werd hij geroerd, en sprak: » De mensch heeft toch zijn Goddelijk evenbeeld niet geheel verloren. Hij kan zelfs zijnen vijand weldoen, en kwaad met goed vergelden." De Engel stond peinzend, en zeide: » Het is billijk, dat het goede het schoone vergezelle!" en raakte den knagenden worm met zijnen staf aan, — en de rups ontving de verwonderlijke kracht, zijne eigene doodkist te maken. Dit alles geschiedde omstreeks den schemeravond.

Den volgenden morgen in de vroegte kwam Mirza in haren hof, en zag naar hare rups, maar vond haar niet. » O! zij zal nog slapen. was hare kinderlijke taal; ik wil haar niet wekken, maar bladeren verzamelen, terwijl de dauw daar nog op ligt." Toen verzamelde zij bloesem en bladeren. Want Mirza had door haar weldoen het dier lief gekregen, en had, sinds Abel niet meer met haar wandelde, een hart voor de geheele Natuur.

Wanneer Mirza nu met bloesem en bladeren aankwam, vond zij eene pop, glinsterend en schoon, als eene purperkleurige wolk. En zij stond verbaasd en riep haren vader en moeder bijeen. » Ziet, zeide zij, welk een schepsel heb ik opgevoed! Thans is het dood, en rust in een verwonderlijk graf. Wie weet, of het niet weder op nieuw te voorschijn komt!"

Zoo sprak Mirza met voorspellende geest, en wist niet, dat zij de gave der voorzegging bezat.

Doch Adam, haar vader, zijde: » Wie kan zulks doorgronden? Begin en einde zijn voor het menschelijk oog verborgen. Doch deze nieuwe gebeurtenis zij voor ons niet zonder wijsheid. Welaan; laten wij de pop in onze hut brengen."

En zij bragten het hulsel des diers in hunne woning, terwijl Mirza zeide: » Ik verheug mij toch, het dier tot aan deszelfs dood te hebben wel gedaan.

Daar lag dan het hulsel van dit onbekend gedierte in de woning der menschen, voor hen een beeld van Abel, den eerst ontslapende! Wanneer zij nu op zekeren morgen bijeen waren en over den doode met weemoedige harten spraken, zie! daar verhief zich op eens een zacht gernisch, en de pop bewoog zich. Nu traden allen toe, en staarden op het hulsel, met stille verwachting.

Daar barste plotseling het ronde zilverkleurige graf vaneen, en zie! daar kwam uit de enge kluis een levend wezen te voorschijn, en fladderde en zweefde met een viertal wiekjes daarhenen. Deze wiekjes nu waren blaauw gelijk de saffier en het helder gewelf des hemels, en met een gouden zoom omgeven, en iedere wiek was een span lang en breed. En in het vaneengeborsten hursel lag een roode druppel, gelijk bloed. Het nieuwgeboren dier zweefde op fladderende wieken daarheen boven den wasem der bloeijende boomen.

Toen vervulde eene eerbiedige bewondering en vreugde de harten der eerste menschen, en zij dachten aan Abel, den eersteling der ontslapenen. En hunne oogen werden geopend, zoodat zij de gedaante van Abel zagen als die eens Engels.

En zij hoorden de stem van den Engel des Verderfs, die hun toeriep: » Ziet! uit den dood kiemt het Leven, en de tijd verwisselt zich in de Eeuwigheid. Aan het rein gemoed en kinderlijk geloof wordt het gegeven, de waarheid in dit beeld te aanschouwen."

Sinds dien dag treurde Mirza niet meer om Abel, en de eerste menschen dachten nu meer aan hunne dood, met vrolijker uitzigt op de toekomst.

Ter Drukkerij van Gez. SERRES.